

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357584144/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

du ogsaa Behag i os, mørke Nat? . . . Kostelig Balsam drypper fra din Haand, fra Valmueknippet. Gemyttets tunge Vinger slaar du ud . . . Hvor fattigt og barnagtigt tykkes Lyset mig nu, hvor glædelig og velsignet Dagens Afsked! . . . Mere himmelske end hine blinkende Stjerner synes os de uendelige Øjne, som Natten aabner i os. Videre skuer de end de blegeste blandt hine tallose Hærskarer; uden Trang til Lyset gennemskuer de et elskende Gemyts Dybder, hvad der fylder et højere Rum med usigelig Vellyst. — Priset være Verdensdronningen, den høje Forkynderinde af hellige Verdener, Plejerinden af salig Kærlighed! Hun sender mig dig, du, min søde Elskede, Nattens elskelige Sol. Nu vaager jeg, thi jeg er din og min: Du har forkyndt mig Nattens Livsevangelium, gjort mig til et Menneske. Fortær med aandig Gløden mit Legeme, saa at jeg let og luftig kan blande mig inderligere med dig, og Brudenatten vare evig.»

Man føler den af Svindsot Fortæredes Attraa i dette Udbrud. Saaledes hedder det parallelt i *Lucinde*: «O evige Længsel! Dog engang vil Dagens frugtesløse Smægten og forfængelige Blænden synke og slukkes, og en stor Kærlighedsnat indtræde og bringe evig Ro.» I Tanken om en ikke kortvarig, men evig Omfavnelser mødes begge de romantiske Natsværmere.

I denne Begejstring for Natten ligger Spiren til den religiøse Mystik. Hos Justinus Kerner, som tidligere hos Jung Stilling, gaar Driften mod det Hemmelighedsfulde over til Aandetro og Spøgelsefrygt. I enkelte af de senere Romantikers Skrifter, som f. Eks. i Achim v. Arnims *Den skønne Isabella fra Aegypten* er Halvdelen af de optrædende Personer Spøgelser. Hos Clemens Brentano bliver Mystiken, selv hvor den naaer højest, det Grundelement, der gennemtrænger hans hele Kunstform og giver hvad han fortæller Tiltrækning og Farve.

Mystiken betegner Novalis selv som «et vellystigt Væsen». For ret at forstaa dette Udtryk, maa man studere hans Hymner.

Uopbrændeligt staar Korset,
et Sejersbanner for vor Stægt.
Det vil jeg søge. Hver kvalfuld Lod
Vil da mig blive en Vellystbraad.
En liden Stund end, og jeg er fri,
og ligger drukken i salig Død
Alkærlighed! i dit dybe Skød.